USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. M.,** t. č. pobytem Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zastoupeného JUDr. Petrem Kučerou, Ph.D., advokátem, se sídlem Velké náměstí 135, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č. j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2012, č. j. 32 Az 2/2012 - 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 12. 2012, č. j. 32 Az 2/2012 - 60, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2012, č. j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2011. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u krajského soudu a ve své žalobě namítal, že se žalovanému nepodařilo zjistit skutkový stav věci nezakládající důvodné pochybnosti o jeho správnosti a úplnosti; že žalovaný provedl nedostatečné dokazování a v rozporu s výsledky dokazování dospěl k nesprávnému závěru. Žalobce, který se hlásí k jehovistům, od roku 1991 je členem strany HDZ (Chorvatské demokratické společenství) a od téhož roku do roku 2006 působil v chorvatské armádě, se domníval, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, a to pro své pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a pro svůj odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. K tomu blíže rozvedl, že je v Chorvatsku pro své předchozí působení v armádě opakovaně umisťován do psychiatrické léčebny bez řádného vyšetření (žalobce tak byl dvakrát zadržen a eskortován do psychiatrické léčebny příslušníky policie, když se pokoušel vrátit do svého bytu, který však neoprávněně – jak bylo potvrzeno i rozhodnutím soudu – obývá jeho manželka).

Žalobce rovněž zdůraznil, že nezávislým posudkem zpracovaným v Německu bylo konstatováno, že je zcela duševně zdráv. Podle žalobce se přitom praxe umísťování lidí do psychiatrické léčebny stala zaběhlou praxí chorvatské policie a do zmíněných zařízení je umisťováno nespočet lidí, včetně novinářů. Zároveň jsou v Chorvatku pronásledováni i další bývalí příslušníci chorvatské armády. Dále žalobce poukázal na to, že je pronásledován i pro své politické názory, o čemž podle něj svědčí to, že dříve své názory (coby ekonom) veřejně prezentoval ve vojenském týdeníku Hrvatski vojnik; nyní jsou však jeho články odmítány – v Chorvatsku tudíž dochází k omezování mediální svobody. Žalobce se tedy domníval, že Chorvatko je politicky nestabilní a nefunguje v něm právní řád, je tam ohrožena svoboda projevu i svobodný tisk a dochází k fyzickým útokům na novináře i na bývalé příslušníky armády (a to i ze strany orgánů státní moci); krom toho jsou v zemi omezovány i podnikatelské aktivity žalobce (žalobci nebylo umožněno podnikat v oblasti zážitkové turistiky). Konečně žalobce dodal, že i pokud by bylo shledáno, že nesplňuje podmínky pro udělení azylu, jsou u něj naplněny minimálně předpoklady pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť v případě návratu do země mu hrozí vážná újma v podobě nelidského či ponižujícího zacházení, konkrétně dalšího umísťování do psychiatrické léčebny bez jakéhokoliv opodstatnění.

[3] Krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal; vycházel přitom také z obsahu správního spisu, zahrnujícího mezi jinými informace o politické a ekonomické situaci a o stavu dodržování lidských práv v Chorvatské republice, a to informaci MZV ze dne 10. 11. 2010, zprávy MZ USA o dodržování lidských práv v Chorvatsku za léta 2008 a 2010 a o svobodě vyznání v Chorvatsku za období červenec–prosinec 2010, informaci Freedom House z roku 2011 o svobodě ve světě – Chorvatsko, informace v Infobance ČTK. Krajský soud dále při jednání provedl důkaz žalobcem doloženými listinami a zprávami o zemi původu; naopak neprovedl navržený důkaz výslechem samotného žalobce, a to s odkazem na povahu přezkumného soudního řízení, zásadu koncentrace a ekonomie řízení a povinnost soudu vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu.

[4] Po provedeném přezkumném řízení krajský soud shledal, že žaloba není důvodná. Podle krajského soudu se žalovaný případem žalobce zabýval velmi podrobně a posuzoval jeho azylový příběh na pozadí dostatečných objektivních informací o zemi původu, včetně informací o možnostech vnitrostátní ochrany (podání stížnosti na postup policie k nadřízeným složkám, podání k veřejnému ochránci práv), o úrovni psychiatrické péče a o svobodě projevu a tisku v zemi původu. Žalobce mezi důvody své žádosti uváděl své členství ve straně HDZ, nicméně v této souvislosti nezmiňoval žádné konkrétní potíže, dále uváděl letité potíže rodinného charakteru a praxi umisťování „nepohodlných“ lidí do psychiatrických léčeben a omezování mediální svobody; žalobce však, jak krajský soud zdůraznil, své potíže v zemi původu adekvátním způsobem neřešil (odvolání proti soudnímu rozhodnutí o tvrzeném nezákonném umístění do psychiatrické léčebny, stížnosti na postup místní policie). Krajský soud tak byl přesvědčen, vycházeje také z vlastního vyjádření žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, že hlavním a jediným důvodem podané žádosti žalobce je legalizace jeho pobytu v ČR; což však není relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Soud se tedy plně ztotožnil s učiněnými závěry žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) ani b) zákona

o azylu, které považoval za správné, zákonné, odpovídající zjištěným informacím a náležitě odůvodněné (s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Stejným způsobem pak krajský soud zhodnotil i závěry žalovaného ve vztahu k naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14a a 14b zákona o azylu v žalobcově případě; krajský soud se s těmito závěry ztotožnil a na ně odkázal.

[5] Proti rozsudku krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil kasační stížností. Podle stěžovatele zjišťoval žalovaný neúplně a nedostatečně konkrétní stav dodržování práv a svobod v Chorvatsku ve vztahu ke stěžovateli a stěžovatelem uváděnými skutečnostmi o porušování jeho práv se poté blíže nezabýval ani krajský soud, nevypořádal se s nimi, pouze vyslovil souhlas se závěry správního orgánu. V napadeném rozhodnutí krajského soudu tak zcela absentuje vypořádání se s některými před soudem provedenými důkazy (zejména zprávami o stavu lidských práv v Chorvatsku). Stěžovatel dále namítl, že i ve správním řízení došlo ze strany žalovaného k pochybením majícím za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí, konkrétně žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad s požadavky dle § 2 správního řádu. Stěžovatel svou věrohodnou výpovědí prokázal své pronásledování za uplatňování politických práv a svobod i odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, naopak žalovanému ani krajskému soudu se toto nepodařilo vyvrátit. Podle stěžovatele jsou nadto v jeho případě splněny i podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Dále pak stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl, že krajský soud v řízení porušil i jeho základní práva, konkrétně právo na rovnost účastníků řízení, a to tím, že mu byla odepřena možnost vyjádřit se ke všem důkazům a uvést skutečnosti pro azylové řízení rozhodující, neboť nebyl proveden navržený důkaz jeho výslechem a stěžovatel se sám neúčastnil nařízeného jednání soudu, které bylo z původního termínu, s nímž počítal, nakonec přeloženo na termín dřívější, o němž se však i přes vyrozumění e-mailem ze strany svého zástupce včas nedozvěděl. Závěrem pak stěžovatel ve smyslu § 104a soudního řádu správního poukázal na přesah vlastního zájmu ve věci v podobě existence zásadních pochybení krajského soudu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky žalovaným a krajským soudem, které mají přímý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ze všech uvedených důvodů proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který zejména plně odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí i rozsudku krajského soudu a znovu zdůraznil, že neshledal existenci žádného z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Krom poukazu na závěry svého rozhodnutí pak žalovaný rovněž připomněl, že Chorvatsko již v prosinci 2011 podepsalo Smlouvu o vstupu do EU, z čehož vyplývá, že tamní státní moc dodržuje lidská práva a je způsobilá zajistit dodržování těchto práv a právních předpisů. Dále žalovaný uvedl, že jak on v odůvodnění svého rozhodnutí, tak krajský soud v napadeném rozsudku se také individuálně zabývali konkrétními důvody stěžovatele, přičemž odkázal na relevantní části svého rozhodnutí. Závěrem svého vyjádření pak žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro podání kasační stížnosti dle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přijatelnosti podané kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu (srov. například usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz) je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétní věci může jednat především tehdy, (a) pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a navíc nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud přitom upozorňuje, že byť se nejedná o zákonnou náležitost kasační stížnosti, je ve stěžovatelově zájmu uvést, z jakého důvodu či z jakých důvodů považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. V nyní posuzované věci měl stěžovatel za to, že jeho kasační stížnost je ve smyslu § 104a s. ř. s. přijatelná s ohledem na zásadní pochybení krajského soudu (i žalovaného) s dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal jednak procesní pochybení krajského soudu i žalovaného a jednak jejich hmotněprávní pochybení při hodnocení naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany v jeho případě. Stížnostní námitky procesního charakteru směřovaly proti neprovedení důkazu výslechem stěžovatele (a neúčasti stěžovatele na jednání) a nevypořádání se se všemi provedenými důkazy ani se všemi stěžovatelem uváděnými skutečnostmi ze strany krajského soudu (i žalovaného). K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z § 52 odst. 1 s. ř. s., jakož i z ustálené judikatury jak zdejšího soudu, tak Ústavního soudu vyplývá, že soud není povinen provést všechny navržené důkazy, takový postup však vždy musí přesvědčivě zdůvodnit (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2002, sp. zn. I. ÚS 55/01; všechna rozhodnutí Ústavního soudu citovaná v tomto usnesení jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz).

V nyní posuzovaném případě krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že navržený důkaz neprovedl s ohledem na to, že žalobce již všechny relevantní skutečnosti uvedl (a mohl uvést pouze ve lhůtě pro podání žaloby); žaloba je podrobná a řádně odůvodněná a jiné – nové – skutečnosti nemohou mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud takové odůvodnění považuje za dostatečné a řádné a nad jeho rámec podotýká, že ostatně ani zástupce žalobce při navržení předmětného důkazu při jednání neuvedl, k čemu by měl výslech stěžovatele vést, respektive co nového by mohl do řízení přinést, naopak pouze sdělil, že na navrženém důkazu trvá „z procesní opatrnosti"; stejně tak v samotné žalobě byl tento důkaz navržen k prokázání tvrzení, která jsou již všechna obsažena v obsáhlém správním spise. Krajský soud proto nepochybil, pokud důkaz výslechem stěžovatele v daném případě neprovedl. Stejně tak krajský soud nepochybil a stěžovatelova základní procesní práva nebyla porušena ani v souvislosti s jeho neúčastí při jednání. K tomu Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že přestože jednání soudu bylo původně nařízeno na den 6. 12. 2012, s kterýmžto datem stěžovatel údajně počítal, a posléze bylo k žádosti žalovaného odročeno na den 5. 12. 2012, tj. den dřívější, k této změně došlo již dne 2. 11. 2012, jak vyplývá ze spisu krajského soudu (č. l. 54), a zástupci stěžovatele bylo vyrozumění o odročení doručeno dne 6. 11. 2012. Zástupce stěžovatele se tak o odlišném datu nařízeného jednání dozvěděl s předstihem (téměř) celého měsíce, což Nejvyšší správní soud považuje za dostatečnou dobu, aby tato informace byla předána samotnému stěžovateli. Ostatně jak plyne z protokolu o jednání dne 5. 12. 2012 ve věci, zástupce žalobce při jednání souhlasil s tím, aby proběhlo v nepřítomnosti samotného stěžovatele. Taktéž stěžovatel v kasační stížnosti k vysvětlení toho, že se i přes vyrozumění ze strany svého zástupce včas nedozvěděl o odročení jednání, uvedl jen to, že se nezdržoval v místě s přístupem k internetu, tudíž si nemohl vyzvednout elektronickou zprávu svého zástupce. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že neúčast stěžovatele na jednání krajského soudu nemůže jít k tíži zákonnosti řízení před krajským soudem; zástupce stěžovatele se o odročeném jednání dozvěděl v dostatečném časovém předstihu, sám se jej účastnil, takže stěžovatelovy zájmy a práva při jednání byly chráněny, a konečně bylo na samotném stěžovateli (přestože se jedná o žadatele o mezinárodní ochranu bez trvalého pobytu a zázemí v ČR), aby se svým zástupcem udržoval pravidelný kontakt či alespoň aby byl pro svého zástupce dosažitelným v průběhu soudního řízení vedeného o jeho žalobě.

[11] Další stížností námitka krajskému soudu vytýkala nevypořádání se se všemi provedenými důkazy, zejména zprávami o stavu a dodržování lidských práv v Chorvatsku. Ani této námitce však není možno přisvědčit. Z protokolu o jednání dne 5. 12. 2012 u krajského soudu vyplývá, že soud provedl důkaz listinami předloženými žalobcem – svazkem listin doručeným soudu dne 26. 1. 2012 a zprávami citovanými v napadeném správním rozhodnutí (zprávami MZ USA o dodržování lidských práv v Chorvatsku za rok 2008 a 2010, o svobodě vyznání za červenec–prosinec 2010, informací Freedom House 2011 o svobodě v Chorvatku 2011). Všechny tyto listiny jsou zároveň obsaženy již ve správním spise a byly zohledněny v rozhodnutí žalovaného [přitom obsah správního spisu běžně není třeba dokazovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS)]. Krajský soud dále konstatoval, že napadené správní rozhodnutí žalovaného považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a náležitě odůvodněné, a se závěry žalovaného se ztotožnil. Vzhledem k těmto skutečnostem Nejvyšší správní soud shledává rozsudek krajského soudu

i v daném ohledu zákonným a postupu krajského soudu nemá co vytknout; krajský soud si s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS, podle něj správné závěry žalovaného se souhlasnou poznámkou osvojil; proto nebylo zapotřebí, aby se k jednotlivým listinám vyjadřoval zvlášť a obsáhle sám, když tak již dostatečným způsobem učinil žalovaný a krajský soud jeho závěry toliko přejal.

[12] Konečně stěžovatel namítal, že krajský soud, stejně jako žalovaný, neúplně a nedostatečně zjišťoval konkrétní stav dodržování lidských práv a svobod přímo vůči stěžovateli, přestože z jeho tvrzení a jím předložených důkazů vyplývá, že jsou tato práva porušována; dále měl stěžovatel nadále za to, že svou věrohodnou výpovědí prokázal, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, případně též podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Nejvyšší správní soud však ani tyto stížnostní námitky nepovažuje za důvodné a opodstatněné. Podle názoru zdejšího soudu se naopak žalovaný situací v Chorvatsku a konkrétními stěžovatelem uváděnými potížemi zevrubně zabýval a shromáždil dostatečné množství relevantních objektivních informací, na jejichž podkladě stěžovatelův azylový příběh řádně a obsáhle posoudil. Jak bylo zmíněno výše, žalovaný vycházel z informací a zpráv z různých zdrojů, které se zabývaly jak obecně politickou a ekonomickou situací a stavem dodržování lidských práv v Chorvatsku, tak specifickými otázkami úrovně psychiatrické péče, mediální svobody, možnostmi obrany proti násilnému a jinému nezákonnému jednání policie, etnickými problémy v zemi. Žalovaný rovněž zohlednil informace a zprávy předložené samotným stěžovatelem, který měl taktéž možnost vyjádřit se k materiálům shromážděným žalovaným, přičemž neuvedl žádné návrhy na jejich doplnění. Nejvyšší správní soud tedy jednoznačně odmítá, že by žalovaný ve stěžovatelově případě rozhodl na základě neúplně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu (a stejně tak krajský soud).

[13] Stěžovatel jako důvody své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl nestabilní situaci a nefunkční právní systém v Chorvatsku, problémy s místní policií a bezdůvodné umísťování do psychiatrické léčebny, nemožnost publikování časopiseckého článku a nemožnost podnikání. Žalovaný se všemi zmíněnými skutečnostmi podrobně zabýval, přičemž nezjistil, že by stěžovatel splňoval podmínky pro udělení azylu podle § 12 ani podle jiného ustanovení zákona o azylu. Chorvatsko, i v souvislosti s blížícím se vstupem do Evropské unie, nemá podstatné problémy z pohledu právního státu a lidských práv a fungují tam instituce (nadřízené útvary policie, ombudsman, soudy), na něž se stěžovatel se svými problémy může a mohl obrátit, což však neučinil. Psychiatrická péče je zpravidla poskytována na standardní úrovni a nebyl zaznamenán ani náznak jejího zneužití vůči jakkoliv „nepohodlným“ osobám. Taktéž svoboda projevu a tisku je v zemi zpravidla respektována, přestože se vyskytují problémy s politickým tlakem na novináře či dokonce násilím vůči „nepohodlným“ novinářům (jako například vůči novináři P., na jehož případ stěžovatel mj. odkazoval, který však psal o organizovaném zločinu na Balkáně a o jeho propojení s politickými špičkami). Nicméně stěžovatele s takovými novináři vůbec nelze srovnat, neboť tento podle svých tvrzení přispíval toliko do místního vojenského týdeníku odborně populárními, nikoliv politickými články. Odmítnutí publikovat jeden jeho článek o jeho osobní situaci a právním řádu v zemi ze strany několika redakcí pak jistě nelze považovat za projev pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný rovněž odkázal

na několik rozporů v jednotlivých výpovědích žalobce, konkrétně v jeho tvrzeních obsažených v nyní posuzované žádosti o mezinárodní ochranu, která však je již druhou v pořadí, a v jeho žádosti první z března 2011 (ta byla v dubnu 2011 stěžovatelem vzata zpět). Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že i jen z výše uvedeného vyplývá, že stěžovateli se ve správním řízení nepodařilo vlastní věrohodnou výpovědí prokázat pronásledování (odůvodněný strach z něj), jak se domnívá. Naopak je třeba uzavřít, že žalovaný po pečlivém posouzení stěžovatelovy žádosti, informací jím uváděných i informací shromážděných žalovaným nemohl než dospět k rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli, neboť stěžovatelův azylový příběh nenaplnil podmínky ani jednoho zákonného ustanovení pro udělení azylu. Stěžovatelova situace přitom neodůvodňuje ani udělení doplňkové ochrany podle § 14a či 14b zákona o azylu, a to zejména s ohledem na zjištěnou úroveň a nezneužívání psychiatrické péče v Chorvatsku.

[14] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daného § 104a s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Postup v řízení i samo rozhodnutí krajského soudu, a stejně tak žalovaného, Nejvyšší správní soud shledává zcela souladnými s předpisy zákonnými i ústavními. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2013

JUDr. Kateřina Šimáčková
předsedkyně senátu